

ת"פ (ירושלים) 65415-01-20 - מדינת ישראל נ' מחמוד דסוקי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 65415-01-20 מדינת ישראל נ' דסוקי

לפני כבוד השופט אביחי דורון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מחמוד דסוקי

הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע, ביום **25.1.2023**, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן שלא כלל הסכמה עונשית תוך שליחתו לתסקיר שירות המבחן.

כתב אישום הוגש כחמישה חודשים לאחר האירוע האחרון, הנאשם נעצר ושחרר למחרת בתנאים מגבילים שהוקלו עד מהרה.

הדיונים נדחו אחד אחד במהלך כשנתיים עקב בקשות דחיה של הסנגורים והחלפתם עד שביום 25.1.23, כאמור, הגיעו הצדדים להסכמות דיוניות.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום **20.11.18**, לאחר ויכוח בין הנאשם למתלוננת, תפס הנאשם בשערותיה, דחף אותה לעבר שולחן והיא קיבלה מכה בגבה.

בתגובה, ובכעסה, קרעה המתלוננת דרכון וכסף של הנאשם שהיו על השולחן, או אז החל הנאשם להכות בה מכות קשות, בהיותה בהריון, שבועיים טרם לידת ביתם המשותפת, וכתוצאה מכך נגרם למתלוננת שטף דם בעינה הימנית, שנותר כך מספר ימים.

במועד אחר, יום **11.4.19**, הסיע הנאשם את המתלוננת ואת בתם לצורך חיסון ולאחר ששבו לביתם

התפתח ויכוח בסופו היכה הנאשם את המתלוננת בצווארה, משך בשערותיה וגירש אותה ואת הקטינה מהבית.

לאחר שעברה אשת הנאשם (להלן - המתלוננת) לגור בבית הוריה עם ילדתם, ביום **28.8.19**, הגיע הנאשם לבית לשוחח עם אבי המתלוננת, כאשר קודם לכן איים על המתלוננת טלפונית כי יגיע וישרוף אותה ואת הוריה.

הנאשם תפס באגודל המתלוננת וסובב אותו בחוזקה.

הנאשם הורשע אפוא בשתי עבירות של תקיפת בת זוג, עבירת איומים ועבירה של תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

תסקירי שירות המבחן:

משני תסקירים שהגיש שירות המבחן עלה, בתמצית, כי הנאשם אדם המתפקד במישורי חייו, ואולם בקשר הזוגי עם המתלוננת הוא בעמדה פטריארכלית ולא שוויונית, משליך על המתלוננת את התנהגותו, מכחיש חלק גדול מהמעשים שהורשע בביצועם (או כדבריו לשירות המבחן: "מעולם לא נהג כלפיה באלימות") וחסר אמפטיה כלפיה באופן כללי.

שיחה עם המתלוננת העלתה תמונה של קשר שהסלים לאיומים, אלימות וחוסר כבוד או שיתוף פעולה זוגי. המתלוננת סיפרה כי עזבה את הנאשם ואינה רוצה לגור אתו עוד. לשניים קשר דרך ביתם, וכן באמצעות אבי הנאשמת.

הנאשם לא הביע כל נזקקות טיפולית, הביע פליאה על עמדות המתלוננת, שירות המבחן החליט לא לשוחח אתה שוב מחשש לסיכונה וקבע כי קיים סיכון גבוה להישנות אלימות זוגית מצד הנאשם.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כשיר לרצות בהן מאסר.

טיעוני הצדדים:

המאשימה טענה כי הנאשם התעמר במתלוננת לאורך תקופת נישואיהם, זיהתה כערכים מוגנים

שנפגעו את שלמות הגו, שלום הבית המשפחתי, כבוד האישה, והפרת עקרון ביתה של האישה - מבצרה.

המאשימה ציטטה מתסקירי שירות המבחן, הדגישה את היעדר האמפטיה למתלוננת, ואת הסיכון הגבוה להישנות אלימות.

המאשימה ביקשה לקבוע מתחם ענישה נפרד לכל אירוע:

עבור האירוע הראשון (שבכתב האישום, א.ד.) בין מספר חודשי מאסר בע"ש לבין שנת מאסר בפועל.

עבור השני - מתחם זהה, עבור השלישי - בין מספר חודשי מאסר בע"ש ל-15 חודשי מאסר בפועל.

במצטבר עתרה למקם את הנאשם בחלק התחתון בינוני ולהשית עליו מסר בן 13 חודשים בתוספת ענישה נילוית.

הסנגור טען לזכות הנאשם כי הודה בהזדמנות הראשונה וחסך זמן שיפוטי, כי הפנים את הפסול במעשיו, כי אין לו עבר פלילי, וכי האירועים קרו בתקופה קצרה יחסית ולכן יש לראות בהם אירוע אחר.

עוד טען כי מאז הגשת כתב האישום (7 חודשים לאחר האירוע הראשון) לא נפתחו לנאשם כל תיקים נוספים ובעצם זו ההוכחה לטענתו שהנאשם הפנים את חומרת מעשיו.

הסנגור חידש כי הנאשם והמתלוננת חזרו לחיות יחד שבועיים קודם לדיון, כי התסקיר האחרון אינו משקף את המציאות, המתלוננת סלחה - לדבריו - לנאשם, וכי יש להעדיף את שלום הבית על פני פירוק המשפחה, כשלשניים בת משותפת בת חמש.

לפיכך עתר הסנגור למקם את הנאשם ברף התחתון של המתחם, שצריך להיות בין של"צ לחודשים ספורים של מאסר בע"ש ולגזור עליו 3 חודשי מאסר בע"ש לכל היותר.

גם הסנגור תמך עמדתו בפסיקה.

המתלוננת עצמה העידה בפני:

לדבריה הקשר בין הנאשם לבינה חודש לפני מספר חודשים בגלל הילדה, ובמהלך השיחות ראתה שינוי חיובי שחל בנאשם, שמשתף איתה פעולה, ולכן החליטו לחזור לחיות יחד לשמחת הילדה.

לטענתה היו הרבה בעיות עם הילדה בגן והיתה זקוקה לעזרת הנאשם, אף שעד לפני מספר חודשים לא היה לה שום קשר עם הנאשם.

הנאשם סיפר כי המתלוננת והוא חזרו לחיות יחד, בחרו חיים חדשים, מתחרטים על כל מה שקרה והוא מבקש משפט צדק.

דיון והכרעה:

בפתח הדיון אתיחס לשאלה האם יש לראות במעשיו של הנאשם כמהווים אירוע עברייני אחד, אם לאו. (על מבחן "הקשר ההדוק" ומבחני העזר הפסיקטיים ראו ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (פורסם בנוב, 29.10.2014)). בנסיבות במקרה דנא, ובפרט נוכח העובדה כי בכלל האישומים מדובר באלימות שהופעלה כלפי המתלוננת בלבד, ניתן לראות בכל האירועים, למרות פער הזמן ביניהם, אירוע אחד, וראוי יהיה להשית על הנאשם עונש כולל אחד (ראו סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין).

נקודת המוצא לענישה הינה מידת הפגיעה בערכים המוגנים.

אני מקבל את זיהוי הערכים המוגנים שנפגעו כפי שצוינו על ידי המאשימה, ובעיקרם - הפיכת בית המתלוננת ממבצרה למקום רדיפתה, תוך פגיעות בגוף ובנפש.

כשאני סוקר את מעשיו של הנאשם, הישנותם, הפגיעה הפיזית הקשה שנגרמה (ולו באישום המוקדם יותר (אישום 3, א.ד.) בדמות "פנס" בעין, אני קובע כי מידת הפגיעה הייתה בינונית - גבוהה.

בבחינת מתחם הענישה ההולם, על רקע הצורך להחמיר באלימות הביתית כפי שבאה לביטוי בפסיקה עקבית וענפה, לרבות רע"פ **1536/20** שצוין ע"י המאשימה, ובעיקר עפ"ג 72554-05-19 וכן ת"פ **40197-01-19** (גזר הדין עליו ניתנה ההחלטה בביהמ"ש המחוזי ירושלים שבעטיו נפסק רע"פ 1536/20 דנן, א.ד.)

עיינתי בפסיקה שצירף הסנגור: בפסה"ד הראשון - של הח"מ, הגיעו הצדדים להסכמה עונשית של 3 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות, ובית המשפט קיבל את הסכמתם.

ברקע תוצאות שאר תוצאות גזרי הדין שהוגשו עמדו תסקירי שירות מבחן חיוביים, וכן הסכמות עונשיות בין הצדדים.

מכאן, שלכל היותר ניתן לראות באסמכתאות שצורפו עדות לכך שישנם תיקי אלמ"ב הכוללים פגיעה גופנית, שהעונשים שנגזרו בהם אינם בהכרח עונשי מאסר בפועל, ובחלקם גם לא מאסרים בעבודות שירות.

לקחתי בחשבון שיקוליי את עצמת הפגיעה בערכים המוגנים, יחסי הכוחות הנוטים לרעת המתלוננת, הנזק שנגרם ועוד. לקחתי בחשבון גם את נתוניו של הנאשם: היעדר עבר פלילי, היעדר תלונות מאז האירועים מושאי כתב האישום, ומנגד - תסקירי שירות המבחן והערכת הסיכון הגבוהה להישנות האלימות.

אציין גם כי ברוב השנים האחרונות לא היה קשר בין בני הזוג, אלא דרך אבי המתלוננת, ולכן העובדה שלא נפתחו תלונות נוספות אינה ראיה ניצחת להפנמת הפסול במעשים אלא רק ראיה לכאורית.

באותו הקשר, אני סבור כי חזרת בני הזוג לחיות יחד, כפי שהסתברה בדיון האחרון, הינה חרב פיפיות. היא מקרבת את הסיכון להישנות האלימות, ובה בעת תומכת באינטרס הציבורי של שלום בית בין הנאשם למתלוננת אך יש בה גם כוכבית אזהרה.

מתחם הענישה, בנתוני התיק שלפניי נע אפוא בין מאסר בן תשעה חודשים שיכול וירוצה בעבודות שירות, ועד 15 חודשי מאסר בפועל, ובהתחשב בעקרון ההלימה, לרבות ההרתעה האישית הגלומה בו, יש למקם את הנאשם סמוך לחלקו העליון של המתחם.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

• 11 חודשי מאסר בפועל, הנאשם יחל בריצוי מאסרו ביום 10.10.24

• 7 חודשי מאסר ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים משחרורו מהכלא כל עבירת אלימות במשפחה מסוג פשע לפי חוק העונשין.

• 4 חודשי מאסר ואולם הנאשם לא ירצה עונש זה אלא אם יעבור בתוך 3 שנים משחרורו מהכלא כל עבירת אלימות במשפחה מסוג עוון, לרבות איומים, לפי חוק העונשין.

• קנס בסך 4000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו, הקנס יקוזז כנגד הפקדה שהפקיד הנאשם. בהיעדר הפקדה ישולם הקנס עד יום 1.10.24

• אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור אחת מעבירות התנאי תוך שנה מיום שחרורו ממאסר, ישלם סך 10,000 ₪. הצהרת הנאשם נרשמה בפניי.

המזכירות תעביר העתק גזר הדין לשירות המבחן.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לשב"ס.

זכות ערעור תוך 45 ימים לבית המשפט המחוזי.

18.8.2024